

Reformer, som man har hørt Dagen forud. Derfor forekommer det mig ogsaa, at hvis man ser dette Spørgsmaal fra Forhandlingspolitikkens Standpunkt og spørger om denne gode Forhandlingspolitik da har fundet sit Udtryk i det foreliggende Forslag, kan det ikke siges at være Tilfældet. For i Virkeligheden bliver Spørgsmaalet ikke løst, hvis de gennemføre denne Valgfredsordning, hvad de utvivlsomt ville gøre. Jeg nærer ikke Tvivl om, at i Dag eller i Morgen vil denne Sag blive endelig afgjort, men dermed have de ikke bragt dette Spørgsmaal til Ro. Maaſte allerede ved næste Valg, maaſte allerede til Foraaret vil der næppe være noget Spørgsmaal, som vil indeholde et mere livligt Agitationsstof end netop dette, og jeg tror ikke, at vi i en Aarrække ville faa noget som helst Folketingsvalg, uden at vi faa de samme Krav op igen, som man nu her vil slaa ned. Derfor synes jeg, at hvorledes man end ser paa dette Spørgsmaal, hvad enten man ser det fra Grundlovens Standpunkt, fra et almindeligt Retfærdighedsstandpunkt eller fra den praktiske Politiks Standpunkt, er Spørgsmaalet lige maadeligt, lige utilfredsstillende løst. Det er mig derfor umuligt at stemme for det foreliggende Flertalsforslag.

Gad: Efter de Udtalelser, som hidtil ere fremkomne her i Tinget, finder jeg kun Anledning til at gøre nogle ganske korte Bemærkninger. Jeg finder nemlig ikke nogen Anledning til at komme ind paa det Spørgsmaal igen, som blev saa stærkt debatteret ved 2den Behandling, og som det ærede Medlem, der nylig fattede sig, atter har rejst. Dette Spørgsmaal er nemlig efter min Mening tilstrækkelig omtalt, og det er ogsaa tilstrækkelig oplyst fra min Side og oplyst derhen, at det unægtelig ikke kan bestrides, at Kjøbenhavn ved det Forslag, som foreligger, og som nu rimeligvis vil blive vedtaget, er blevet mindre godt behandlet. Det er tillige fra min og andres Side tilstrækkelig paavist, at Spørgsmaalet for dem, der itaa paa samme Standpunkt som jeg, ikke kan være noget andet end dette, om Kjøbenhavn dog ikke er langt bedre tjent med at faa det, vi nu kunne faa, end ved at blive ved det gamle. Da dette, som sagt, er Tilfældet, og da Sagen i den Henseende er tilstrækkelig

oplyst og debatteret ved 2den Behandling, synes jeg ikke der er Grund til at komme videre ind paa det, som nu er omtalt af den sidste ærede Taler. Alle de øvrige Talere have jo holdt sig til de foreliggende Forslag, og af disse skal jeg for mit Vedkommende ikke berøre alle dem, som tilstrækkelig ere omtalte af den ærede Ordfører. Der er egentlig kun to af de fremkomne Forslag, om hvilke jeg skal sige et Par Ord. Det første er det Forslag, som er stillet af tre ærede Folketingsmænd, det ærede Medlem for Hjørring Amts 4de Valgfreds (S. P. Christensen), det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgfreds (Gulbrandsen) og det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (P. Holm), nemlig det Forslag, som i sin Tid, i Aaret 1890, blev indbragt her i Tinget fra Regeringens Side. Jeg skal tillade mig at udtale, at den ærede Taler, som begrundede det, var nødt til det. Man kunde høre paa hans hele Begrundelse, at han virkelig var nødt til det. Hans Begrundelse gik nemlig væsentlig i den Retning, at han sagde, at han vilde anbefale dette Forslag som et Tilbud fra ham og hans Venner til Vennerne af dette Forslag i 1890. Men hvis det ærede Medlem havde været her i Tinget den Gang, og hvis det ærede Medlem havde kendt denne Sags Historie, vilde han vide, at Forslaget havde slet ingen Venner i 1890, saa vidt jeg ved, ikke et eneste Medlem her i Folketinget. Det kom fra Regeringens Side, men, som det er tilstrækkelig oplyst af den meget ærede Indenrigsminister, kom det ingenlunde som noget Forslag, Regeringen gerne stillede. Den stillede det paa en Maade blot som en Imødekommen mod Krav fra dette Ting, saa at Regeringen kunde haabe senere at føre Lovforslaget videre. Da det kom her ind i Tinget, havde det imidlertid i Virkeligheden aldeles ingen Venner. Dette viste sig dels derved, at det store Flertal, som den Gang samlede sig om den ærede Folketingsmand for Svendborg Amts 5te Valgfreds (Høgskro), forandrede dette Forslag paa en saadan Maade, at det blev anerkendt fra alle Sider, at det i Virkeligheden i alle Henseender var blevet et andet, og at kun det rent formelle, nemlig Antallet af Kredse: 137, blev tilbage, og dels derved, at det Mindretal, som subsidiært sluttede sig